

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Chris Smither

Saturday 23 Nov 2013

Chris Smither staat altijd garant voor een avond gevuld met zijn interpretatie van de blues. Deze man moet je gewoon regelmatig terug zien. Goede wijn verveelt ook nooit. Zijn laatste album “Hundred Dollar Valentine” is nu ook eindelijk opgepikt door de media en leidde tot laaiende enthousiaste recensies in o.a. Uncut, MOJO en enkele vaderlandse naschrijvers.

The blues has no limits

Dat was niet alleen het credo voor de muziek ten gehore gebracht door Chris Smither. Maar het gold ook voor onze bezoekers. Er waren onder de aanwezigen mensen uit het zuiden van Duitsland en ook uit Duitsland was Mathias Schneider, de vaste begeleider van Eric Taylor in Europa. Verder een Amerikaanse en om het af te toppen een stel uit Oslo, die recentelijk de muziek van Chris hadden ontdekt en er deze reis voor over hadden om de man “live” aan het werk te zien. Gezien de permanente glimlach op het gezicht van de mannelijke helft van dit duo, was de trip niet voor niets geweest. En nu we toch bezig zijn mag ook het Facebook bericht van de Deense gitarist Jens Lynsdal, begeleider van Eliza Gilkyson, niet vergeten worden. Jens heeft nog pogingen ondernomen om te komen. Deze brede erkenning voor de kwaliteiten van Chris behoeft geen verdere onderbouwing. Chris zijn carrière gaat ver terug en met wie heeft hij niet gespeeld, of hebben songs van hem gecoverd? Zijn brede interpretatie van de muziek is waarschijnlijk terug te voeren op zijn opgroeien in New Orleans. Een stad die ook wel de “melting pot”, wordt genoemd en waar men het niet zo nauw neemt, in tegenstelling tot de rest van de USA, met een aparte status voor elke

muzieksoort. Alles heeft een verbinding en alles kan samen. Wanneer in je jeugd zelfs de groenteboer zingend en swingend zijn waren aan de man probeert te brengen dan kan het niet anders dan dat je deze invloeden in je op zuigt om ze later op enige wijze te reproduceren. De groenteman, vertelde Chris was een man met een enge hoge stem en iemand waar hij eigenlijk wat bang voor was als kind. Chris is nu 69 jaar en je merkt dat zijn leeftijd hem meer beschouwend maakt. De anti vader song "Fathers Day", blijkt nu eigenlijk over hem zelf te gaan. Een voorbeeld van een razend knap stijlmodel waar hij intergenerationele overdracht en het eerste verzet hier tegen en later inzicht en berusting in een paar woorden weet neer te zetten. Een wat ironische introductie voor een song die zijn inmiddels negenjarige adoptie dochter schreef toen ze vijf jaar oud was, begint met: "Toen ik op zestigjarige leeftijd vader werd, zeiden mijn vrienden dat het slecht zou zijn voor mijn songwriter schap en dat ik nooit kleffe songs over mijn dochter moest gaan schrijven. En dat zou ik ook nooit doen"! Om vervolgens de song in te zetten die was geïnspireerd door zijn dochter. Zelfreflexie en observaties gedompeld in licht ironische beschouwingen, dat is de kracht van zijn lyrics en hebben gezien zijn levenservaring ook een authentieke autoriteit. Zijn presentatie is een combinatie van intimiteit en ogenschijnlijke eenvoud. De man als altijd in het zwart gekleed, gaat zitten pakt zijn gitaar, geeft het ritme aan op een plankje, vertelt een stukje en speelt van intieme ballad, intense cover tot aan klassieke blues. Meer heeft hij niet nodig. Zijn duim voorzien van een extra steun, om de pijn van het versleten kraakbeen te verzachten, na zoveel jaren spelen, werd afgedaan voor de laatste songs, omdat hij anders de benodigde grepen op de gitaar niet kon maken. Onder het publiek waren veel hardcore fans die de lyrics uit hun hoofd kenden, dit bleek uit de lachsalvo's tijdens de songs, gestimuleerd door de mimiek van Chris. Bijvoorbeeld in de song "Surprise, Surprise". Sommige mensen weten wat ze kunnen en blijven hier bescheiden onder. Ondanks zijn status nam hij verlegen de staande ovatie in ontvangst, na dat hij als laatste song ons had doen weg mijmeren met zijn ballad: "Leave the Light On". Als toegift bracht deze no-nonsense performer ons back to basics met een kippenvet veroorzakende klassieke blues. We gingen naar huis met een nieuw inzicht: "The blues has no limits"

1. Open Up
2. Make Room For Me
3. Don't Call Me Stranger
4. Time Stands Still
5. Father's Day
6. Train Home
7. What It Might Have Been
8. Hundred Dollar Valentine
9. Drive You Home Again
10. Link Of Chain

1. Can't Shake These Blues [Chris Smither/Steve Tilston]
2. Place In Line
3. Small Revelations
4. Surprise, Surprise
5. I Don't Know
6. Desolation Row [Bob Dylan]
7. On The Edge [Chris Smither/David Goodrich]
8. Help Me Now

- 9.No Love Today
- 10.All We Need To Know
- 11.Seems So Real
- 12.Leave The Light On
- 13.Statesboro Blues [Willie McTell]

All tracks by Chris Smither except where noted
Chris Smither | vocals, acoustic guitar, footstompin'

www.smither.com